

Měla jsem dlouhou dobu pocit, že mi Ilka a Tomáš chtějí něco důležitého říct. Vysílali si očima mezi sebou signály, což naznačovalo, že se brzy něco dozvím. Už je za tu dobu dobře znám. Nebo se oni dozvěděli něco o mně? Pátrala jsem v paměti, co jsem prošvihla, ale na nic jsem nemohla přijít. Zdálo se mi však nefér se jen tak mírnix tímix zeptat: Co je? Raději si počkám, až někdo z nich řekne: Posad' se, Barborko! Teď už to však trvalo pěkných pár minut, takže jsem byla netrpělivá. Konečně se Ilka opřela o parapet okna v jídelně:

"Co bys tomu, Barborko, říkala, kdybys měla bratříčka nebo sestřičku?"

Vyvalila jsem na Ilku oči a okamžitě se zeptala: "Máma je v tom?"

"Jak to mluvíš, Barboro!" napomenul mě Tomáš, který si potrpěl, jak sám říkal, na jistou formu.

Měla jsem tedy říct v jináči? To je přece ještě ošklivější! Nebo že je máma gravidní? Brrr...!

"Ne!" rozesmála se Ilka. "Už jsem z tebe a ze všeho tumpachová! Myslím bratrance nebo sestřenici! Už tě bereme jako naši dceru...", bylo jasné, že těhotná je ona.

Ilka je totiž moje teta a Tomáš můj strýc. Naši jsou s mým bráchou Dominikem venku. Já jsem s nimi znovu do zahraničí nechtěla. Rodiče byli před rozvodem a stále se hádali. Nakonec se dohodli, že to spolu ještě jednou zkusí. Ale myslím si, že jim šlo hlavně o peníze. Kdyby se rozvedli, na ambasádu by je nevzali. Aspoň určitou dobu, než by se táta znovu oženil a máma vdala. Tak by přišli nějakou dobu o šanci.

A máma vždycky říkala, že být tři roky venku člověka nebo rodinu popostrčí nejméně o deset let. Myslela v životní úrovni. Vymluvila jsem se, že se mi ve škole

strašně líbí. Máme tu rozšířenou počítačovou výuku. Naši to zbaštili. Možná, že si řekli, že tak je to přijde laciněji, když zůstanu v republice. Ale to už jim křivdím. Hádají se sice, ale mě s bráchou mají určitě rádi.

Co mě kdysi zlomilo, myslím být ještě znovu s rodiči venku, byla jedna dávná epizoda. To jsem byla ještě malá holka. Táta se bavil a popíjel s nějakým dost vysokým papalášem, kterému se moc líbila moje máma. Netušili ovšem, že si hrají za křesly, když ten neznámý muž řekl: "Máte krásnou paní, pane rado!"

Otec bezprostředně reagoval: "Můžete si ji hned odvést s sebou, pane náměstkú!"

Pamatuji se, že po tom otcově výroku bylo dlouhé ticho, jak se asi ten náš host nemohl vzpamatovat z toho, co slyšel.

"Tak co tomu říkáš, Barboro?" byla Ilka netrpělivá na můj soud, protože jsem se zamyslela.

"No fajn...", řekla jsem určitě nepřesvědčivě.

V ten okamžik jsem si totiž uvědomila, že budu až druhá, odsunutá na vedlejší kolej, možná páté kolo u vozu. Ilce s Tomášem se narodí vlastní dítě, takže co jim bude po mně? Zvláště když už na mimino tolik let čekají. Strýc... tomu se však musím zasmát, byl pro mě vždycky jen Tomášem. Je v Kristových letech, jak se tím sám chlubí. Jako by se chystal založit nové náboženství. Nebo aspoň zvěstovat podruhé příchod království nebeského. Tetě Ilce, s tou už jsem si tak blízká nebyla, protože Tomáš byl bratrem mého táty, té táhlo už pomalu na třicet, a byla z toho, že nemohla dlouho přijít do jiného stavu, stále smutnější.

Která ženská by nebyla. Aspoň jak já si myslím...

"Ty z toho nemáš radost, Barborko?" vyčítavě se zeptala Ilka. Zjevně jsem neprojevovala patřičné nadšení.

"Ale mám, Ilko!" pokusila jsem se být věrohodnější, jak se teď všude na lidech požaduje.

Nejspíš jsem však dostatečně nepřesvědčila.

Bohužel ani sebe, což bylo horší.

I když mi muselo být jasné, jakou mají Ilka s Tomášem radost.

Jsem asi sobec.

Když ne sobec, aspoň sobeček.

Takový sobeček, který má rád jen sebe.

A hlavně je všude rád středem pozornosti.

"Tak dobře, Barboro!" řekla nakonec Ilka, zjevně nespokojená. "Připrav talíře a příbory na večeři!"

Vládla-li mezi námi pohoda, byla jsem Barborka, nevládla-li, jen Barbora.

Nepříjemně mi to připomínalo rebarboru. I když koláč s ní jsem měla ráda. Ale teď už jsem zase pustila z uzdy svou všemi směry bloudící fantazii, nebo jak by řekl děda fantasmagorii, což je strašnější.

Při jídle bylo nepříjemné ticho. Jen samé to: Nechceš ještě? Přidej si! Jak ti ten salát chutná?

U Ilky mi chutnalo všechno, protože co jsem neměla ráda, Ilka vyřadila z jídelníčku. Jen jsem někdy jedla, aniž jsem vnímala co. A to Ilku, podle jejích vlastních slov, deprimovalo, tedy kazilo jí náladu. Až se narodí dítě, možná všechno, co nemám ráda, znovu bude vařit. Když to ovšem bude chutnat jejímu dítěti.

Co nemám ráda?

Koprovku, protože tu nemá rádo žádné dítě. Aspoň v naší škole.

Potom játra a vůbec vnitřnosti zvířat, protože se o nich píše to nejhorší. Už jenom ten pohled. Nejen v syrovém stavu. Třeba na pajšl. Brrrr...! otrásám se v krátké chvílce podruhé.

Hned po večeři jsem se ulila do mého pokoje. Vymluvila se na úkoly. Pohrdla i televizí. Právě Santa Barbarou! Tím nekonečným americkým seriálem. Ilka by ji nevynechala. I kdyby se na něj měla dívat třeba při žehlení prádla. Ačkoli nevidět pár dílů nic neznamenal. Děj se táhl jako žvýkací guma. Mně připomínal situaci v posledních letech v naší rodině. Hrdinové seriálu se tu také stále jen hádali. Většinou kvůli hloupostem. Stejně jako táta s mámou. Každý z nich se chtěl prosadit proti druhému, být dominantní, čnít nad druhým. Jako třeba Eiffelovka nad Paříží.

U Ilky a Tomáše ve srovnání s tím vládla pohoda.

Jsem fakt nevděčná. Měla jsem mít radost. Ale proč, když jsem neměla? Naštěstí Ilka s Tomášem měli čtyřpokojový byt, takže svišť, jak jsem budoucího bratrance či sestřenici v duchu nazvala, mě z mého království nevypudí. Seděla jsem nad posledním počítačovým programem a učila se nová kouzla. Bylo tu nekonečně mnoho věcí. I když mi jeden kluk říkal, že prý ten program pochází už odněkud ze starého Říma. Ale on se vždycky vytahoval. Byl však nejlepší ve třídě a uměl již sám i něco programovat. Já jsem byla jen takový slušný uživatel. Ale už jsem se dokázala vymanit z toho prvního okouzlení hrát si na počítači jen stále nové hry, kterými mě neustále zásobovali naši. Snad chtěli, aby se ze mne skutečně stal počítačový cvok. Já jsem s disketami nakonec jen kšeftovala. I v naší třídě vládl trh. Pan Klaus by z nás měl radost.